

LA GUERRA I LA PAU

Dessota el cel blau
sortint de son cau,
a la Pau, la Gerra
digué amb veu de tro;
«Per viure-hi tu i jo
n'és xica la Terra.

Mirem, fent combat.
qui d'aquest regnat
és dirà la reina:
la Guerra o la Pau;
l'infern o el cel blau;
tes llars o mon eina».

La Pau va callà
i amb la mà agafà
son ram d'olivera,
i amb rostre manyac
esperà l'atac
com sempre riallera.

I es vàn embestir;
i el món va estremir
sentint sa batalla,

lluitaren sens clam;
La Pau amb son ram;
la Guerra amb sa dalla.

L'horrible combat
semblava igualat;
més, sa mà feresta
la Guerra magué
i la Pau caigué,
caigué sense festa.

I amb crit victoriós,
per l'home espantós,
la Guerra cridava:
«Oh món fes-me pas;
d'acer és mon braç
la gent és ma esclava»!

I des d'allavors
que tot són dolors
damunt de la Terra:
Es negre el cel blau;
és morta la Pau;
la reina és la Guerra.

RAFEL VILÀ BARNILS

